

SARAH
MORGAN

*Die zomer
met jou*

Vertaling Anne Jongeling

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Sarah Morgan

Oorspronkelijke titel: *The Summer Swap*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Anne Jongeling

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1537 8

ISBN 978 94 027 7191 6 (e-book)

NUR 302

Eerste druk juni 2024

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Lily

Ze was er niet trots op dat ze voor haar leven was weggelopen, maar het uitzicht was zo mooi dat ze geen spijt had van haar beslissing.

Lily klemde haar handen om het stuur en trapte harder. Hier, op de noordelijke punt van Cape Cod, terwijl de rest van de mensheid amper wakker was en slaperig naar de koffiepot reikte, had ze het rijk alleen.

Overall om haar heen zag ze zanderige duinen en de zee strekte zich uit zover haar oog reikte. Ze fietste deze route elke dag, en elke dag was het anders. Vandaag was de lucht zo blauw als een ijsvogel, maar ze had ook gloeiend oranje, vlammend rood en rokerig grijs gezien.

Deze plek was geliefd bij trekvogels en toeristen, en over het algemeen gaf ze de voorkeur aan de eerste. Gisteren had ze nog een paar reigers gezien, een grote blauwe en twee witte. Hoe minder mensen, hoe beter, als het aan haar lag, maar aangezien ze haar huidige baantje aan de toestroom van de zomergasten te danken had, beklagde ze zich niet.

Ze haalde diep adem en liet haar longen en haar geest volstromen met de zilte zeelucht. Ze voelde zich vrij op deze winderige, zonovergoten strook land aan de kust. Voor het eerst in maan-

den voelde ze zich iets beter. Sterker. Alsof ze het alsnog zou red-
den. De druk was van de ketel. Ze werd niet langer om twee uur
's nachts badend in het zweet en paniekerig wakker, beknelde in
een leven dat ze tot in het diepst van haar ziel verfoeide.

Ze ervoer bijna iets van geluk, maar toen begon haar telefoon te
zoemen en verdween het gevoel als sneeuw voor de zon.

Ze trapte nog harder in een poging het hardnekkige signaal
voor te blijven. Ze hoefde niet op het scherm te kijken om te weten
wie haar belde. Het was klokslag tien uur 's morgens. Er was maar
één persoon die haar altijd op dat tijdstip belde.

Verdorie.

Schuldgevoel en plichtsbesef zorgden ervoor dat ze toch op de
rem ging staan. Ze stapte af, en met een zucht haalde ze haar te-
lefoon tevoorschijn. Als ze nu niet opnam, zou ze dat later alsnog
moeten doen, en dat vooruitzicht zou de nu helderblauwe hemel
donker kleuren. Het was de prijs die ze moest betalen voor haar
vlucht. Je kon wegrennen, maar met de huidige technologie kon je
je niet meer verbergen.

'Lily, liefde? Mam hier.'

Ze sloot even haar ogen.

Ze had dit belletje verwacht, al vanaf het moment dat ze haar
moeders uitnodiging had afgewimpeld om langs te komen en 'er-
over te praten'. Alsof nog meer gesprekken de uitkomst zouden
veranderen.

Telkens als ze de naam van haar moeder op het telefoonscherm
zag, kwam er een knoop in haar maag. Haar schuldgevoel liet zijn
snijtanden diep in haar zachte, kwetsbare weefsel zinken. Haar
ouders hadden zich veel ontzegd omwille van haar, wat ze met een
spreekwoordelijke klap in hun gezicht had beantwoord. Ze had
hun niet eens een echte reden gegeven. Dat wil zeggen, niet een
die zij konden begrijpen.

Ze verdienen beter.

‘Ik ben op weg naar mijn werk, mam, ik wil niet te laat komen.’ Opeens leken andermans vaat en vuile was opruimen een aanlokkelijk vooruitzicht. Liever dat dan een gesprek met haar moeder, wanneer dan ook. Daarna voelde ze zich altijd terug bij af en zat ze zo verstrikt in schuldgevoelens dat ze twijfelde of ze wel het juiste pad had gekozen. ‘Alles goed bij jou?’

‘Nee, Lily, we maken ons zorgen over je.’ Haar stem beefde. ‘We begrijpen gewoon niet wat er aan de hand is. Waarom vertel je het ons niet?’

Lily’s greep op de telefoon in haar hand verstevigde zich. ‘Er is niets aan de hand. Je hoeft je nergens zorgen over te maken.’ Ze had dit al honderden keren gezegd, maar het kwam maar niet aan.

‘Je kan het ons toch niet kwalijk nemen? Onze knappe, briljante dochter heeft besloten alles waarvoor ze zo hard heeft gewerkt te vergooien. Zonder enige reden.’

Zonder reden? Alsof het een opwelling van haar was geweest. Alsof ze op een ochtend wakker was geworden en had besloten om al die jaren dat ze zo had geploeterd voor de grap op te geven.

‘Het gaat prima met me. Dit is wat ik wil.’

Haar ouders waren fantastische mensen, zonder meer, maar er viel niet met hen te communiceren.

‘Eet je wel goed? Ben je al wat aangekomen? Je was vel over been toen je hier wegging.’

‘Ik eet goed. Ik slaap goed. Ik ben in orde. Hoe is het met jou en pap?’

‘We missen je natuurlijk. Kom naar huis, Lily. Dan maken we lekker eten voor je klaar, we vertroetelen je tot-en-met en zullen goed voor je zorgen.’

Ze voelde dat de paniek haar omhulde als een zware mantel die het zonlicht en al haar hoop voor die dag zou tegenhouden.

Ze wist hoe het zou zijn als ze terug naar huis zou gaan. Ze hield van haar ouders, maar ze zouden zich met bezorgde gezichten over haar heen buigen tot ze zich drukker maakte om hen dan om zichzelf. En ze zou dingen doen die ze niet wilde doen, alleen maar om hun tegemoet te komen.

Ze had echt geprobeerd om thuis te blijven. In het begin deed ze dat nog, vooral omdat ze weinig andere mogelijkheden had, en het was doodvermoeiend geweest om voortdurend te veinzen dat ze goed in haar vel zat.

‘Ik ben blij, mam. Ik heb gewoon ruimte nodig. Het is hier prachtig. Je weet dat ik altijd van de zee heb gehouden.’

‘Ja, dat weet ik. Toen je zes was, was je niet bij je zandkastelen vandaan te slépen.’ Ze zweeg even. ‘Zeg, liefje, pap heeft een paar mensen gebeld. Hij zegt dat het nog niet te laat is als je je studie medicijnen weer wilt oppakken.’

Lily’s hart bonsde in haar keel. Het angstzweet dreigde om te slaan in een ernstige paniekaanval. Ze voelde een klemmende band om haar borst. Haar handen beefden zo hevig dat de telefoon bijna uit haar hand viel.

Hun bemoeienis, hoe goedbedoeld ook, was bijna misdadig.

‘Ik wil het niet. Ik weet dat ik jou en pap heb teleurgesteld...’

‘Het gaat niet om ons. Het gaat om jou. We hebben van alles gedaan om jou de kansen te geven die we zelf niet hebben gehad.’

Lily staarde naar de zee en probeerde haar innerlijke rust te hervinden, maar die was weggevloden op het moment dat de telefoon ging.

Ze hadden zich voor haar opgeofferd, en dit kregen ze ervoor terug. Ze voelde zich verschrikkelijk. Maar in het ouderlijk huis blijven was nog verschrikkelijker.

‘Het is voor mij ook moeilijk, mam.’ Ze kreeg een brok in haar keel. ‘Ik weet dat ik jullie heb gekwetst en dat vind ik heel erg,

maar ik ben nu op de plek waar ik wil zijn. Ik kan geen arts zijn. Ik wil kunstenaar worden.'

'Dat zeg je wel, maar voorlopig ben je werkster.'

'Om geld te verdienen terwijl ik zoek naar een manier om mijn droom te verwezenlijken.' Terwijl ze de stressknopen in haar lichaam en de chaos in haar hoofd probeerde te ontwarren. 'Er is niets mis met huizen poetsen. Ik vind het prima en het is een fatsoenlijke broodwinning. Jij hebt het ook gedaan.'

'Omdat ik niet de kansen heb gekregen die jij wel hebt gehad.'

Opnieuw werd Lily gekweld door schuldgevoel.

Haar moeder zuchtte. 'Heb je geld nodig? We hebben nog een spaarpotje.'

Ze wist hoe hard haar ouders hadden moeten sprokkelen voor dat potje, omdat ze al zoveel aan haar hadden gependeed. Ze zwoer nooit meer een cent van hen aan te nemen.

'Nee, dank je, ik heb geen geld nodig.' Ze durfde niet aan het schamele saldo op haar bankrekening te denken. Ze zou het zelf oplossen, wat er ook gebeurde.

'Lily...' Haar moeders stem klonk liefdevol. 'Je vader zou boos worden als ik het je vraag, maar toch... Is er soms iets gebeurd, liefde? Heeft iemand je iets aangedaan? Je vader en ik waren ervan overtuigd dat je een geweldige arts zou worden. Je bent zo'n lief, zorgzaam meisje.'

'Nee, niets van dat alles.' Lily's keel schrijnde. Ze wilde het liefst dat dit gesprek ophield. 'Kunnen we het ergens anders over hebben?'

'Natuurlijk, laat me even denken. Er is hier niet veel gebeurd. Pap heeft in de tuin gewerkt.' Haar moeder zei het op de montere toon van iemand die van lieverlee een ander onderwerp aansnijdt. 'De hortensia staat in de knop, die wordt prachtig. Ik heb vorige week een heerlijke sinaasappelcake gebakken. Zonder meel. Je

kent je vader. Alleen maar amandelmeel, geen bloem.'

'Zalig.' Ze zag hen in gedachten samen thuis zitten en voelde een steek. Ondanks alles miste ze hen. Enerzijds wilde ze graag naar huis om zich te laten vertroetelen, maar ze wist dat dit verlangen direct zou verdwijnen op het moment dat ze naar binnen liep. In een mum van tijd zou ze de druk weer voelen en naar adem snakken.

'Ik weet zeker dat ik je nog iets anders wilde vertellen.' Haar moeder zweeg even. 'Wat was het ook alweer? O ja, ik kwam afgelopen week Kristen Buckingham tegen. Vriendelijk en charmant als altijd. En ze deed zo heerlijk gewoon.'

De laatste aan wie Lily wilde denken, was iemand die Buckingham heette.

'Waarom zou ze niet vriendelijk en gewoon doen, mam?' Lily wist dat haar moeder zich onzeker voelde jegens haar vriendinnen, en dat ergerde haar. Het deed haar denken aan haar schooltijd, toen ze zichzelf anders voordeed.

Haar ouders schraapten en spaarden en hadden bijbanen om haar naar de beste school te kunnen sturen. Ze dachten dat ze daar geweldig onderwijs en invloedrijke vrienden zou krijgen, met privileges die als vanzelf de hare zouden worden, een passe-partout naar een beter leven. Ze zagen voor zich hoe hun dochter in de glans van het grote succes zou leven en in kringen zou verkeren van mensen die landhuizen, jachten en privéjets hadden. Mensen met koelkasten vol eten, die nooit bang hoefden te zijn dat ze aan het eind van de week niet meer genoeg geld hadden. Mensen met chauffeurs, huishoudsters en personeel dat de oprijlaan sneeuwvrij maakte. Ze had daadwerkelijk dat soort mensen ontmoet, en dan voelde ze zich altijd als een zwervhondje dat zich in een nest met raspuppy's had gewurmd. Ze durfde nooit iets prijs te geven over haar achtergrond, omdat ze wist dat de hare anders was. Ze

had haar eigen ik verstoopt omdat ze wist dat ze er niet tussen paste. Ondanks haar pogingen om erbij te horen, werd ze erg gepest. De veeleisende studie en de hoge verwachtingen van haar ouders maakten het nog erger. Ze was voortdurend bang dat ze hen zou teleurstellen, de mensen van wie ze zielsveel hield, en omgekeerd. Ze hadden zich halfdood gewerkt om haar alle mogelijke kansen te geven. Ze mocht onder geen beding falen.

De paniek sluimerde altijd onder de oppervlakte en dreigde haar te verstikken. Haar enige beweegreden om 's morgens haar bed uit te komen, was het besef dat haar ouders alles voor haar hadden opgeofferd en trots op haar waren. Ze had het niet kunnen opbrengen om hun te vertellen hoe ongelukkig ze was, en dat ze zich allesbehalve succesvol voelde als ze zich weer eens opsloot in een hokje omdat ze een paniekaanval had.

Ze had zich voortdurend ellendig gevoeld, tot Hannah Buckingham haar te hulp snelde toen een van de pestkoppen haar paardenstaart dreigde af te knippen. Het was een kantelpunt in haar leven geweest.

Hannah was de kleindochter van de beroemde kunstenaar Cameron Laphorne, en ze kwam altijd op voor de underdog. Ze zette zich met hart en ziel in voor alles wat bedreigd werd. Ze wilde de walvissen redden, de Sumatraanse tijger, Antarctica. Lily belandde ook op haar lijst en ze werden dikke vriendinnen. Hannah zei dat Lily de zus was die ze nooit had gehad. Het verschil in rijkdom tussen hen tweeën liet haar koud. Hannah vond het geen punt dat Lily geen eigen badkamer had, dat ze geen dienstmeisje had om haar kamer op te ruimen en geen bijles kreeg zodat ze met de hoogste cijfers zou slagen. Hannah vond Lily interessant. Hannah had alles van Lily willen weten. Ze wilde van haar horen wat er in haar omging. Voor het eerst van haar leven had Lily zichzelf kunnen zijn.

Ze waren onafscheidelijk geworden. Dankzij de bescherming van Hannah kwam er een einde aan de treiterijen en Lily bloeide helemaal op. Met Hannah als vriendin groeide haar zelfvertrouwen. Ze voelde zich niet langer een buitenbeentje.

Ze hadden dezelfde universiteit en dezelfde studie gekozen, geneeskunde. Toen Lily de brief kreeg waarin stond dat ze was toegelaten, hadden haar ouders hun tranen niet kunnen bedwingen. Ze waren zo trots geweest, zo opgewonden. Het was de gelukkigste dag van hun leven.

Lily was blij dat ze hun doel had bereikt. Dat ze precies was geworden wat haar ouders hadden gehoopt dat ze zou worden. Dat ze hen niet had teleurgesteld. Heel even dacht ze dat ze het zou kunnen bolwerken.

Maar de studie geneeskunde bleek nog zwaarder dan de middelbare school. Ze werd omringd door mensen die allemaal even briljant, ambitieus en competitief waren.

Toen ze merkte dat de druk haar opnieuw dreigde te vermorselen, wilde ze het in eerste instantie negeren. Ze kon het wel aan. Ze was al zo ver gekomen. De geneeskunde kende vele richtingen, er was er vast een die bij haar paste.

Dat Hannah geen enkele twijfel had, maakte het niet gemakkelijker. Hannah had altijd geweten dat ze chirurg wilde worden, net als haar vader Theo. Hannah wilde levens redden. Ze wilde écht iets betekenen voor anderen.

De paar keer dat Lily Theo had ontmoet, was ze doodsbang voor hem geweest, of beter gezegd, misschien was het zijn reputatie die haar de stuipen op het lijf joeg.

Hannahs moeder Kristen was ook al zo'n intimiderende persoonlijkheid. Ze was een kunstkenner, een wervelwind van slagvaardige energie met zo'n druk leven dat Lily zich afvroeg of ze nog tijd had om adem te halen.

En dan was er nog Todd, Hannahs oudere broer. Hij was slim, aantrekkelijk, sympathiek, en Hannahs vriendinnen waren allemaal smoor op hem. Lily ook. In haar tienertijd had Lily allerlei fantasieën over hem gekoesterd. Op haar drieëntwintigste had ze tijdens een schoolreünie met Todd in een hoekje staan zoenen.

Lily was verliefd op Todd, maar Todd had nu verkering met Amelie.

Lily had zichzelf voorgenomen Todd uit haar hoofd te zetten.

‘Ik bedoelde gewoon dat Kristen heel belangrijk is, Lily, meer niet,’ zei haar moeder. ‘Maar ze neemt toch de tijd een praatje met me te maken als ik haar zie.’

‘Ze is een mens van vlees en bloed, net als jij en ik, mam, net als iedereen.’

‘Nou ja, niet helemaal als iedereen,’ wierp haar moeder tegen. ‘Haar vader was Cameron Laphorne. Ik wil niet zeggen dat ik veel van kunst weet, maar zelfs ik ken zijn naam.’

Hannah had haar een keer meegenomen naar Laphorne Manor. Het was de mooiste dag van Lily’s leven. Ze had verlangend naar de schilderijen gestaard en elke penseelstreek bestudeerd, vol bewondering voor zijn vakmanschap. Ze benijdde iedereen die van kunst kon leven. Hannah had haar een boek over haar grootvaders werk gegeven, en dat werd Lily’s lievelingsboek. Ze had er eindeloos in gebladerd en de illustraties bekeken. ’s Nachts lag het onder haar kussen.

Vanaf het moment dat ze oud genoeg was om een penseel vast te houden, had Lily een voorliefde gehad voor kunst. Ze had alles geschilderd wat ze in het oog kreeg. Als het papier op was, schilderde ze op de muren. Ze beschilderde haar schooltas en haar gymshoenen. ‘Ik wil kunstenares worden,’ zei ze een keer tegen haar ouders, en ze hadden bezorgd opgekeken. Ze zeiden dat niemand daar zijn brood mee kon verdienen, en dat ze slim genoeg

was om arts of advocaat te worden. Lily wist dat ze dit heel graag voor haar wilden, en ze wist hoeveel ze ervoor over hadden gehad. Omdat ze hen niet wilde teleurstellen, had ze zich opgegeven voor de studie medicijnen, zonder zich te realiseren dat ze het een zware wissel op haar zou trekken.

‘Lily? Ben je er nog?’

Lily sleepte zichzelf terug naar het heden. ‘Ja. Hoe ging het met Kristen?’

‘Druk als altijd. Ze was bezig met een groots evenement op Laphorne Manor, speciaal voor haar moeders verjaardag en voor haar vader Cameron, de kunstenaar. Volgens mij is het vandaag. Todd komt met zijn verloofde... Amelie, geloof ik. Ja, Amelie. En Hannah is natuurlijk ook van de partij. Kristen heeft ons uitgenodigd, en jou ook. Aardig van haar.’

Verloofde?

Lily begon te beven. ‘Is Todd verloofd?’

‘Ja. Volgens Kristen is het nogal snel gegaan. Ze hadden nog maar een paar maanden verkering, en ze dacht niet dat het serieus was. Maar opeens kreeg ze te horen dat ze gaan trouwen. Ik weet zeker dat het een grootse bruiloft zal worden. Kristen zei dat ze ook daar haar handen vol aan zou hebben, al snap ik niet waarom het allemaal op haar schouders terecht moet komen. Wat een dijk van een vrouw is ze toch.’

Lily dacht niet aan Kristen. Lily dacht aan Todd.

Ze zag hem in gedachten in de tuinen van Laphorne Manor met een glas champagne in zijn hand terwijl Amelie naar hem opkeek met die verleidelijke blik die mannen het hoofd op hol bracht, hen aanzette tot domme dingen, terwijl er een diamant fonkelde aan haar ringvinger.

Amelie was vroeger het populairste meisje van de school. Ze haalde de beste cijfers, ze was het snelst op de atletiekbaan en had

de gulste lach. Amelie was het meisje dat voor succes in de wieg was gelegd. Ze was ook de rotmeid die had geprobeerd Lily's paardenstaart af te knippen met een schaar. En nu zou ze met Todd trouwen. De sympathieke, grappige, slimme Todd.

Todd had Lily's hart gebroken, en hij wist het niet eens.

Haar handen werden klam. Ze probeerde haar aandacht bij het gesprek te houden. 'Ga je naar het feest?'

'Nee, natuurlijk niet. Je vader zou zich geen houding weten te geven en ik heb niets om aan te trekken. Eigenlijk zijn het jouw vrienden, niet de onze. Kristen zei ook dat Hannah het erg leuk vond om coschappen te lopen, maar ze is je beste vriendin, dus dat wist je vast al.'

Lily wist het niet. Ze had Hannah niet meer gesproken sinds ze ruzie hadden gekregen op de avond dat Lily haar koffers pakte en de opleiding geneeskunde vaarwel had gezegd.

Als ze aan Hannah dacht, stond het huilen haar nader dan het lachen. Ze hadden ooit gezworen dat niets of niemand tussen hen in zou komen, en dat geloofden ze toen oprecht.

Ze hadden het mis gehad.

'Ik moet ophangen, mam, anders kom ik te laat op mijn werk. Ik wil de mensen niet in de steek laten.' Ze huiverde even terwijl ze dat zei, want ze wist maar al te goed hoezeer ze haar ouders in de steek had gelaten. 'Maak je maar geen zorgen. Het gaat goed met me, ik ben gelukkig zo.'

'We willen niet dat je je talenten vergooit, liefde, dat is alles. Je kan zoveel. Je zou het middel tegen kanker kunnen ontdekken...'

Het middel tegen kanker ontdekken? Wat een ballast, dacht ze.

'Ik haatte de studie geneeskunde,' liet ze zich ontvallen. 'Die hele studie was niets voor mij.' En de eeuwige druk om te doen alsof had haar bijna opgebroken. Ze verwachtte niet dat ze haar zouden begrijpen. Als je slim genoeg was om arts te worden, werd

je arts – dat was hun overtuiging. Ze wist niet meer wat ze moest doen om haar ouders trots te maken en toch haar eigen leven te leiden. ‘Ik wil kunstenaars worden, mam. Dat is het enige wat ik ooit heb gewild. Dat weet je.’

‘Ja, maar daar zit toch geen toekomst in? Je vader en ik willen niet dat jij ook elk dubbeltje moet omdraaien, net als wij. Het leven kan zwaar zijn, Lily.’

Lily sloot haar ogen. Dat wist zij ook. Zij wist ook hoe zwaar het leven kon zijn.

‘Ik red me prima. En ik zal jou en papa alles terugbetalen.’

‘Dat hoeft niet, liefje. We houden van je. Vergeet niet dat je altijd een thuis hebt en dat we je altijd met open armen zullen ontvangen als je ons nodig hebt.’

Lily’s keel leek te worden dichtgeknepen. Het zou makkelijker zijn om hen teleur te stellen als ze minder aardig waren. Als ze minder van hen zou houden. ‘Dank je. Veel liefs voor papa.’

Ze hing op terwijl ze zich afvroeg waarom de grote levensvragen zo complex waren. En ook waarom haar moeder uitgerekend Kristen Buckingham was tegengekomen.

Haar kleine geluksbubbeltje van deze ochtend was uiteengespat.

Todd was verloofd. Hij ging met Amelie trouwen, en ze zouden ongetwijfeld twee perfecte kinderen krijgen, een hond nemen en samen een lang en gelukkig leven leiden. Een rimpelloos bestaan.

Maar daar wilde ze nu niet over nadenken. Ze wilde ook niet nadenken over Hannah. In de afgelopen maanden had ze tweemaal op het punt gestaan haar een bericht te sturen. Ze had het al ingetypt op haar telefoon, en even later verwijderd. Hannah was razend op haar geweest en Lily was razend geweest op haar. Ze waren allebei gekwetst, en Lily wist niet hoe ze zich daaroverheen moest zetten. Omdat ze niets van Hannah had gehoord, nam ze aan dat zij het ook niet wist.